

**vurdering av kampene
mot «Vi ere en nasjon»**

**marxist-leninistenes
linje i EEC-spørsmålet**

Utgitt av

**Marxist-leninistiske studie-
og arbeidsgrupper (MLG)
i Trondheim**

INNHOLD:

<i>Forord</i>	<i>Side 3.</i>
<i>Hva skjedde under kampene mot filmen "Vi ere en nasjon".</i>	<i>Side 4.</i>
<i>Står EEC-motstanderne sterkere etter kampene mot filmen.</i>	<i>Side 11.</i>
<i>Etterord i april.</i>	<i>Side 16.</i>
<i>Kampen mot EEC går nå inn i en avgjørende fase.</i>	<i>Side 18.</i>
<i>MLGs forslag til minimumsprogram for kampen mot EEC våren 1972.</i>	<i>Side 31.</i>

FORORD

Kampen mot EEC står nå foran sin siste og avgjørende fase. Mer enn noen gang er det viktig at EEC-motstanderne fører en riktig linje i kampen og oppnår en slagkraftig enhet.

Marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper (ML-gruppene) i Trondheim vil med dette heftet legge fram sitt syn på/en del sentrale spørsmål:

- Hvordan bygger vi ut folkefronten mot EEC?
Konkret har vi forsøkt å summere opp endel sider ved aksjonene mot filmen "Vi ere en nasjon".
- De revolusjonære perspektivene i EEC-kampen.
- Sist men ikke minst, marxist-leninistenes forslag til minimumsprogram for kampen mot EEC våren 1972, rettet til alle EEC-motstandere.

Vi håper at alle venner av den marxist-leninistiske bevegelsen og alle EEC-motstandere vil studere dette materiale og anvende det i kampen mot EEC.

ML-gruppene, Trondheim, april-72.

HVA SKJEDDE UNDER KAMPENE MOT FILMEN „VI ERE EN NASJON” I TRONDHEIM

Opptakten: Lørdag og søndag

PROTEST

Torsdag 24.2 ble filmen "Marikens bryllup" satt opp på Sentrum kino i Trondheim

Forfilmen bar det nøytrale navnet "Vi ere en nasjon...". Bak denne tittelen skjuler det seg en propagandafilm for norsk EEC-medlemskap produsert av Europabevegelsen. Informasjonssjef Alf Seeland i Europa-bevegelsen uttaler at bevegelsen til og med får spilleinntekter av filmen.

Filmen gir inntrykk av å være objektiv informasjon om EEC, men gir i virkeligheten et forvrengt og delvis løgnaktig bilde av konsekvensene av norsk EEC-medlemskap. Eksempelvis påstår filmen at norsk eksportindustri vil stå i fare hvis vi ikke kommer med i EEC, uten at det med et eneste ord nevnes at 75% av norske arbeidere sysselsettes i hjemmemarkedsindustrien, som langt på vei vil bli utkonkurrert i EEC. De presterer å påstå at Danmark allerede har vedtatt EEC-medlemskap, på tross av at danskene avholder bindende folkeavstemning først i september. De gir ikke en redelig framstilling av EEC-motstandernes argumenter, og til slutt påstår de at EEC er et samarbeide mellom nasjoner, og ikke en oppgivelse av selvstendigheten.

Filmen spiller på følelser, og bruker kjendiser for å oppnå sitt mål, å påvirke tvilerne til å ta standpunkt for medlemskap.

Undertegnede våil på det mest bestemte protestere mot at Trondheim kommunale kinematografer stilles til disposisjon for ensidig propaganda fra EEC-tilhengerne. VI KREVER AT KINOSJEFEN TAR FILMRN "VI ERE EN NASJON..." AV PROGRAMMET UMIDDELBART!

Denne uttalelsen ble vedtatt på et møte mellom anti-EEC-organisasjoner lørdag 26.2.72. På samme møte ble man også enige om å gi kinosjefen en siste frist for å ta ned filmen. Var den ikke fjernet innen tirsdag kveld, så ville EEC-motstanderne selv ta den ned onsdag!

Tidligere på dagen var en løpeseddel blitt spredd på torget. Folk ble oppfordret til å møte opp på kveldens forestilling. Der ble det så holdt en appell mot filmen etter at den var over, og folk ble oppfordret til å forlate salen i protest. Mer enn halve salen - antagelig ca. 150 - fulgte oppfordringen.

Søndag kveld ble det holdt appeller fra en høytalerbil utenfor kinoen mellom de to siste forestillingene. Politiet forsøkte å hindre dette, men ga opp da en del av de framførte dannet lenker rundt bilen.

Hårdere midler?

Nå var det tvingende nødvendig å få igang diskusjonen blandt motstanderne om hva som skulle gjøres videre. Hvordan kunne vi best stoppe filmen? Hvordan kunne vi best nå ut til folk med informasjon? Hvordan kunne vi vende dette råtne utspillet til et slag mot tilhengerne selv?

En del av de mest aktive EEC-motstanderne, med marxist-leninistene i spissen, var klar over at tilhengerne måtte forventes å ville benytte alle tenkelige midler for å tvinge oss inn i EEC. Denne filmen måtte bare ses på som en begynnelse. Hvis vi ikke klarte å slå tilbake dette framstøtet, så ville slusene være åpnet for langt verre ting.

Men hvordan skulle vi nå vinne kampen? En liten gruppe kan ikke i enerom klare å legge opp taktikk. Her gjaldt det å mobilisere alle ærlige EEC-motstanderes skapekraft. På bakgrunn av denne erkjennelsen gikk marxist-leninistene inn for diskusjonsmøter blant de som aksjonerte hver kveld.

Disse diskusjonsmøtene ble av avgjørende betydning for den videre kampen. Her sto diskusjonen mellom EEC-motstanderne høyt i taket. Søndag kveld var spørsmålet: Er dette nok, klarer vi å stoppe, og å brennmerke, denne filmen bare ved å snakke og skrive imot den?

Fra begynnelsen var meningene delte: Noen mente at vi måtte være forsiktige, slik at ingen ble frastøtt av aksjonsformene. Marxist-leninistene stilte spørsmålet slik: Hva er nødvendig for å vinne kampen mot EEC? Er det ikke slik at vi kan risikere å tape kampen hvis vi lar de pengesterke tilhengerne pøse ut sin propaganda gjennom alle kanaler? Det er jo de som kontrollerer det meste av pressen, dessuten radio, TV. Og det er de som har penger til å lage filmer. Hvis vi for alvor mener at denne filmen bør stoppes, da er det vår plikt å gå i spissen og bekjempe den!

Etterhvert ble det oppnådd enighet om at vi måtte ta i bruk hardere midler. Dessuten ble det vedtatt at det skulle skrives løpesedler som skulle spres på alle skoler og større bedrifter morgenen etter. Kinodirektør Svarverud ble oppfordret til å komme og forsvare visningen av filmen mandag kveld.

Mandag - inngangen sperres

Ved siste forestilling mandag ble følgende løpeseddel spredd:

Vi har nå i flere dager krevd at Europabevegelsens løgnaktige propagandafilm for EEC skal fjernes fra Sentrum Kino.
Det er ved norsk lov forbudt å vise politisk propagandafilm ved landets kinoer.
Derfor er det vår demokratiske rett å kreve at filmen blir tatt av. Dette kravet er ikke blitt etterkommet fra kinomyndighetenes side. Derfor vil vi i kveld

SPERRE INNGANGEN TIL KINOEN TIL KL. 21.15

mens den 15 min. lange propagandafilm blir vist for tom sal. Vi ønsker ikke å hindre noen i å se hovedfilmen, "Marikens bryllup".

250-300 motstandere sperret av inngangen. Politiet gjorde ingen forsøk på å fjerne de protesterende som sto arm i arm i flere rekker, men åpnet etter en stund en bakdør og slapp inn en håndfull publikum den veien. Rundt kinoen hadde det samlet seg ganske mye folk som diskuterte. Alt i alt var antakelig 5-600 tilstede.

Tirsdag - politiet slår til

Tirsdag morgen kunne arbeideravisa fortelle at politiet diskuterte hva de skulle gjøre "ved eventuelle nye demonstrasjoner". Om kvelden sto ca. 30 politifolk oppmarsjert foran kinoen. I tillegg hadde de et stort antall biler parkert i nærheten. Folk som stoppet opp foran kinoen fikk beskjed om å gå videre.

De som kom for å aksjonere mot filmen - 300-350 stykker - møttes på Lilletorget og gikk i samlet flokk mot kinoen. Politiet kjørte inn i flokken med biler for å avskjære veien, men det improviserte demonstrasjonstoget nådde helt ned til enden av Krumbugata - tvers overfor kinoinngangen - før det lyktes politiet å stoppe det. Resten av tiden ble så benyttet til å informere om filmen over megafon. Tilsammen var 900-1000 mennesker samlet utenfor kinoen tirsdagskvelden.

Da forestillingen var kommet igang, flyttet demonstrasjonen seg til politikammeret, for å få ut 9 motstandere som var blitt arrestert.

Skal vi forsvare oss mot politibrutalitet?

Diskusjonsmøtet tirsdagen ble det heftigste av alle. Folk hadde sett og følt politibrutaliteten. Folk hadde merket at køller og biler ble brukt hensynsløst. Hva skulle vi gjøre hvis biler igjen ble kjørt inn i folkemassene? Hva er mest "moralisk", ta saken i egne hender og f.eks. velte politibilene hvis de ble brukt for å tvinge gjennom EEC-tilhengernes løgner? Eller bare gi opp og se landet vårt selges? Ville ikke de materielle skadene på en bil bare være en dråpe i havet i forhold til hva et EEC-medlemsskap ville bety?

Men hva med tvilerne, vil ikke de bli tilhengere hvis vi bruker slike midler? Det er ingen grunn til å tro det. En del vil nok ta avstand fra metodene, men de blir ikke tilhengere for det. Og dessuten: Er ikke denne filmen et eksempel på at vi ikke kan vinne kampen mot EEC bare ved passivt å være imot? Har vi noen-
somhelst mulighet for å klare å tilbakevise alle de løgnene som tilhengerne sprer gjennom film, aviser osv. Nei, de som kontrollerer informasjonsmediene vil klare å få mange til å tro sine løgner. Derfor må folket si et klart nei til løgnpropaganda, og om nødvendig selv sette en stopper for denslags.

Onsdag - de hardeste kampene

Onsdag morgen ble det så samme måte for de foregående dagene delt ut løpesedler på større bedrifter og skuler. Filmen var ikke blitt tatt ned tirsdag, idag måtte EEC-motstanderne ta saken i egne hender.

Samarbeidsgruppa mot visning av filmen hadde søkt politiet om tillatelse til protesttog og folkemøte mot filmen, men bare en kort appell på torget ble tillatt. Da de framgøtte fikk høre dette, bestemte de seg for å gå likevel, og ca. 450 ga seg i vei mot Sentrum kino.

VI STÅR FAST VED KRAVET: FILMEN SKAL STOPPES IDAG !

HVA SKJEDDE I GÅR?

Ca. 800 mennesker hadde samlet seg utenfor Sentrum kino. 3-400 demonstranter prøvde å komme seg fram til inngangsdøra for å blokkere den under forfilmen, men ble stoppet av politibiler som brutalt ble kjørt inn i mengden. Demonstrantene ble stående fredelig på motsatt fortau. Politiet så seg likevel "nødt til" å forsvare Europabevegelsens propaganda ved å slå løs på folk med køllene, og arrestere mellom 5 og 10 personer. Etter en stund trakk demonstrantene seg tilbake for å gå til politikammeret og kreve løslatelse av de arresterte. Politiet angrep da igjen.

HVA SKJER I DAG?

Vi har søkt om tillatelse til demonstrasjon. Start med kort apell på torget kl 19.30. Demonstrasjonstog til Sentrum kino, som avsluttes med folkemøte i Krabugata.

Målet med demonstrasjonen er å stoppe filmen.

Derfor: MØT MANNSTERKT OPP!!

Møt opp på Torget kl. 19.30

ALDRI MER PÅ NORSKE KINOER!

LØGNFILMEN SKAL STOPPES

**Met opp på
torget idag**

Torsdag 2.3

KLOKKA

1730

*** halv seks ***

**KAMP
MOT
EEC!**

Politiet hadde møtt enda mer mansterkt fram enn tirsdag, og opptrådte enda mer brutalt. Arbeideravisas redaktør, Eigil Gullvåg, påsto i en leder dagen etter at "...demonstrantene målbevisst går inn for å ramponere politibiler..." Hva som virkelig skjedde kan de 12-1500 framførte bekrefte: I ett tilfelle kjørte en politibil i høy fart mot en ungdom som måtte redde seg ved å hoppe opp på panseret. Det må betraktes som et under at ingen ble alvorlig skadd ved politiets råkjøring med biler.

Politiet gikk løs på folk med langkøller. I flere tilfeller ble en mann røsket løs fra rekkene, lagt ned på gaten, hvorpå flere politimenn slo løs. Et par politifolk hadde spesialisert seg på å sparke folk i lysken. En ungdom ble sendt på sykehus etter et slikt spark. Han kunne senere fortelle at en politikonstabel - antagelig han som sparket - like før hadde hvest inn i ørtt på ham: "Jeg skal gjøre deg arveløs!"

Nå må det også sies at der var forskjell på politifolkene. Alle var ikke like brutale.

Det lyktes altså for politiet å forsvare løgnfilmen. Den ble vist for et svært fåtallig publikum. Samtidig smalet et protestmøte i Folkets Hus (sammme hus som kinoen) 800 deltakere.

Torsdag - siste dag for filmen

Dagen etter ble det annonsert siste dag. Altså en uhyre kort virkningsperiode for filmen. En plakat med oppfordring til å protestere også denne dagen ble spredd. Ca. 400 møtte fram på torget. Det ble bestemt å nøye seg med å arrangere et folkemøte utenfor kinoen. Opp imot et par tusen mennesker var møtt fram, og politiet gjorde ingen forsøk på å stoppe taleren. Det hele løste seg opp fredelig.

Aksjonen førte til seier - filmen stoppes bl.a. i Oslo

Dagen etter bragte Dagbladet følgende artikkel:

Ber kinodirektøren ikke å vise «Schenk-filmen»

Harde semmenstøt mellom politi og demonstranter i Trondheim

Av **TERJE RØD LARSEN**

Fernannskapet i Oslo vedtok i går entydning å anmode kinodirektør Arnljot Engb om at korrifilmen «VI er en Nasjon» ikke vises på Oslo kinoene.

Filmen er produsert av «Etna» og på oppdrag av Etna-republikanismen for språk medlemskapet i EF. Arnljot Engb medvirker blant annet i filmen, og ønsker nordmennene velkommen til Folketkapet. Filmen er blitt bare vist i Trondheim, hvor samtlige framvisningspø-

ger er blitt møtt med demonstrasjoner. Det har kommet til kraftige sammenstøt mellom politi og demonstranter.

I uttalelsen fra fernannskapet - som ble forelått av SFs hystyregruppe - heter det at «det synes rimelig om fernannskapet anmoder kinodirektøren om å vise særlig varsomhet i denne forbindelse, og her om at den aktuelle korrifilmen ikke blir sett opp på Oslo kinoene ettersom det er tvil om at den er eventig propagandistisk eller eventig opplyser på folkeinnmøte forhold».

Fra politikkammeret i Trondheim får Dagbladet opplyst at det de dager filmen har vært vist har møtt opp 300-350 demonstranter utenfor kinoetaleet. Det har vært til dels harde sammenstøt mellom politi og demonstranter. Fra politiets side har det vært en mannskapstyrke på omlag 50 mann til stede. Framvisningen har ført til en sterk belastning for politiet. Politikkammeret utgirer i forbindelse med filmoppstillingen vil komme opp i et anseelig beløp, opplyses det til Dagbladet. Filmen ble i går tatt av plakaten i Trondheim.

2. påskedag ble Marikens bryllup satt opp i Oslo UTEN FORFILM.

Kinosjef Amljot Engh uttalte til Dagbladet 29. mars: "Det har vært enighet mellom distributørene og oss om at Marikens bryllup ikke trenger forfilm i Oslo. Folk kommer for å more seg." Litt av en kuvending siden sist han uttalte seg til Dagbladet, 25. februar. Da var planen at filmen skulle settes opp, og han sa bl.a.: "Filmen fyller de kvalitative minstekrav, og tendensen er ikke i strid med våre nasjonale interesser. Filmen er i virkeligheten godt laget, og argumentasjonen er hederlig. - Jeg gleder meg til å se Ard Schenk som politisk talsmann på kino."

Vi må altså kunne summere opp at aksjonen mot filmen fylte hensikten, nemlig å forhindre at løgnpropagandaen blir vist på norske kinoer. De anslagsvis 700 EEC-motstanderne - rimeligvis i hovedsak ungdom - som deltok i aksjonene mot filmen, og det store antallet EEC-motstandere som støttet kravet om at filmen skulle av plakaten har gjort en viktig erfaring. Det nytter å kjempe, er vi mange og står vi sammen skal vi ikke bare klare å slå tilbake tilhengernes løgnpropaganda - da skal vi også vinne kampen mot EEC!

Noen av politifolkene var ivrigere i tjenesten enn andre.

STÅR EEC-MOTSTANDERNE STERKERE ETTER KAMPENE MOT FILMEN

polemikk og analyse

Dette leserbrevet sto i Arbeideravisa torsdag 2. mars.

Vi befinner oss i en avgjørende fase av EEC-debatten. Motstandernes styrke i debatten er saklige underbygde meningsyttringer. På den annen side har alle som i dag sitter med kontroll over massemedia et særlig ansvar. De plikter å sørge for at et minimumsnivå holdes.

Undertegnede organisasjoner vil beklage at kinosefen har satt opp filmen „Vi ere en nasjon...". Han burde ha forstått at dette bidrag ikke holder overnevnte minimumsnivå.

Når filmen på tross av vår

motstand, vises vil vi ta avstand fra noen av de motaksjoner som er brukt. De grupper som har drevet sine militante demonstrasjoner utenfor kinokokalet, har vist en manglende forståelse for hva som gagner EEC-motstanden.

Å demonstrere mot filmen ville være tjanlig og nødvendig, men å hindre folk i å se den, er en feilretta aksjon. En slik aksjonsform viser ikke EEC-motstandernes styrke.

Kanskje har Europabevegelsen ønsket det som nu har skjedd utenfor „Sentrum" – vi beklager at ikke alle forsto dette.

*Kristelig Folkeparti
Ungdom, Trondheim
Tørris Arnevik*

*Sør-Trøndelag Unge Venstre
Mikal Kulset*

*Sør-Trøndelag Senterungdom
Oddbjørn Snafugl*

*AUF i Sør-Trøndelag
Agnar Pedersen*

Brevet er jo interessant nok i seg sjøl, og vi skal kommentere det lenger ned, men like interessant er historien som ligger bak, spillet som foregikk i brevskrivernes "kretser", i disse dagene. Etter evne skal vi bringe deler av den her.

FB-ledelsen hadde møte tirsdag kveld og vedtok protestuttalelse mot filmen, samtidig som de ikke markerte noen stillingstagen for eller mot aksjonen. Ikke minst Senterungdommen var aggressiv i debatten på FB-møtet, og det var ikke uventet at de fire overnevnte organisasjonene kom sammen til sær møte på onsdag(?)

Her var representanten fra Unge Venstre meget skeptisk til å vedta noe som pekte i retning av å ta avstand fra aksjonen, men han ble sittende i mindretall, og BØYDE SEG DA FOR FLERTALLET OG SKREV UNDER EN RESOLUSJON HAN I VIRKELIGHETEN VAR UENIG I (i likhet med medlemmene i organisasjonen).

-Høyst interessant... Hva er det så som binder disse organisasjonene så sterkt sammen at enkelte av dem til og med kan undertekne resolusjoner de ikke er enige i?

Svaret finner vi hvis vi fortsetter å beskue det som videre skjedd bak kulissene: på..... oppsøkte ledende representanter fra AUF og folk i SFU-ledelsen og foreslo på åpenhørlig frekt vis at SFU skulle slutte seg til en "anti-SUF (m-l)-front" av EEC-motstandsorganisasjoner som nå var under oppbygging. Javel, så vet vi altså hva som binder de fire organisasjonene sammen: kamp mot de revolusjonære. Dessverre for disse koridorpolitikere hadde de ikke heller med seg hos SFU som tvert imot på medlemsmøte 9/3 med stort flertall vedtok at de sto fast på den militante linje som var blitt praktisert under aksjonene.

Det skjedd mye annet interessant bak kulissene i disse dagene men vi har valgt å begrense oss til den grøvste og nødvendigste skittentøyvasken, resten håper vi å få avklart i mer vennskaplig atmosfære på kammerset. Vi ønsker bare å markere at personer som driver det simpleste intrigespill mot oss sikkert og visst skal bli avslørt og få gleden av å se sine handlinger gjenfortalt offentlig.

Så over til selve stridsspørsmålet. Vi er ikke overrasket over at det eksisterer strid EEC-motstanderne imellom, og vi beklager det heller ikke "i seg sjø". Tvert om er det helt naturlig at flere strømninger som samler seg om et felles mål utvikler forskjellige linjer for hvordan dette målet skal nås. Særlig naturlig er det at organisasjoner som sjelden eller aldri har hatt erfaring i at politikk består i å reise massene til kamp, men som er fastlåst i at politikk begrenser seg til diplomati og indre strider på partimøter og årsmøter hvor massene sjelden er til stede - det er naturlig at slike organisasjoner oppfører seg dels tåpelig og forvirret og en del forskremt når det dukker opp en kampsak av EEC-dimensjoner. De er hverken politisk eller organisatorisk forberedt på å kjempe på dugende vis. "Det er ikke lett å lære gammel lærer å klegge", som ordtaket sier.

Det er i virkeligheten ikke bare de revolusjonære disse organisasjonene stamper imot når de kritiserer massebevegelsen som fant sted disse dagene. De stamper i virkeligheten mot alle patriotiske nordmenn som skjønner at det er nødvendig å gjøre noe mer enn å knytte hendene i lomma og slippe en nei-stemme i urnene den 25. september. Dette skjønner stadig fler og fler, så pass bare opp kjære parlamentarikere, slik at ikke konspirasjonene deres en dag fører til at det blir dere, og ikke ml-rørsla som blir stående isolert fra massene. Slik gikk det opportunistene som skulle "isolere" bolsjevikerne i 1917. Den som ikke vil lære av historien kan lett bli et offer for historiens gjentakelse...

Vår linje skulle være kjent; Det er bare redsel for et større folkelig opprør som kan avskrekke den norske monopolkapitalen og dens trofaste politikere i Høyre og DNA-ledelsen fra å føre vårt land inn i EEC, hva enten de nå velger å la det skje gjennom den ene eller den andre manipulasjonen

Monopolkapitalen frykter ikke folkets mening (selv om denne er klar nok), de frykter bare folkets kamp: det kan f.eks. være redsel for at politiske sammenstøt som fører til at DNA mister grepet sitt over store deler av arbeidermassene eller at store folkemasser mister sine parlamentariske illusjoner.

Slik også når det gjaldt kampen mot løgnfilmen til Europabevegelsen. Når vi nå etterpå summerer opp, er det lett å se at disse aksjonene markerte en viktig seier for EEC-motstanden i Trondheim og resten av landet: Motstanderne av filmen kom meget kraftig på offensiven politisk. Europabevegelsen turte knapt nok forsvare filmen og valgte å prøve å tie saken ihjel. Det gikk faktisk så langt at VG fant det taktisk klokest å reise parolen om at filmen måtte stoppes... (på lederplass i mars). Videre ble filmen grundig avslørt og mistet all sin tiltenkte snikende propagandaeffekt. Filmene er nå brennmerket på landsbasis, det er meget tvilsomt at den kommer til å bli satt opp i Oslo (og de andre store byene i landet?) og det er vel også lite trolig at Europabevegelsen & co vil komme trekkende med flere slike filmer.

VAR DET TAKTISK RIKTIG Å AKSJONERE MOT FILMEN?

Så kommer innvendingene: - dere har sett dere blind på å bekjempe filmen, og glemmer at det er EEC vi sloss mot. Slike aksjoner styrker bare de troende i troen og skyver de vaklene over i tilhengers rekker.... Nåvel, for det første later det til at folk som farer med denne slags innvendinger glemmer at EEs propaganda, slik som denne filmen (fulgt opp av flere) kan gjøre en del innhogg i motstandernes og fremfor alt i tvilernes rekker. Dette har vi i det minste forhindret.

Videre har vi aldri vært særlig imponert over den slags analyser som vurderer vår taktikk utelukkende ut ifra resultatene den får over ytterste høyre fløy i enhetsfronten. Den grunnleggende betingelsen for seier i kampen mot EEC er at vi bygger ut og konsoliderer hele enhetsfronten. Taktikken vår må derfor tjene tre formål, nemlig å, "utvikle de progressive kreftene, trekke til oss mellomlaget og isolere ytterste høyre fløy" (Mao Tsetung).

La oss vurdere aksjonen ut fra disse tre kriteriene; De progressive kreftene manifesterte seg gjennom de folk som var villige til enten å stå i lenkene under demonstrasjonen, eller som i det minste aktivt forsvarte den militante linja i kampen mot filmen. For disses vedkommende er det klart at aksjonen var et gjennombrudd for å gi forståelse for ei virkelig kamplinje mot EEC. Aksjonen sveisa sammen progressive som tidligere har stått mye splitta i EEC-spørsmålet (f. eks. SFU og AKMED), antallet aktivister ble kraftig høyere, særlig blant skoleelevne), AKMED fikk ytterligere styrket sin posisjon som fremste drivkraft i motstandsarbeidet i Trondheim og til syvende og sist fikk de progressive massene en viktig erfaring i å føre militant kamp. Er ikke alt dette viktige resultater, skal ikke slikt telle med når en oppsummerer og vurderer aksjonen, må ikke dette kalles en viktig styrking av folkets motstandskrefter?

Mellomlaget i fronten mot EEC ble under aksjonene utgjort av de som aktivt reiste kravet om at filmen ikke måtte vises men som samtidig fra starten av vaklet på spørsmålet om det var riktig å kjøre militant mot filmen.

Hovedspørsmålet ved taktikken er om dette store mellomlaget blir trukket over mot de progressive eller om det blir skjøvet over i hendene på høyrefløyene. I virkelighetens verden kan sjølsagt verken det ene eller det andre av disse to aspektene være 100% til stede, men vi mener i alle fall at det første var av-

gjort dominerende under denne aksjonen. Det er f.eks. klart at SFU gikk av-
gjort mot venstre. FB ble beholdt som enddel av mellomlagene til tross for
sterkt indre press i motsatt retning fra høyrefløyen. Storparten av de som job-
ber aktivt på grunnplanet i FB innen lokalavdelingene gikk også i riktig retning.

Det beste ved det sentrale arbeidet som var rettet mot mellomlaga var de dag-
lige oppsummeringsmøtene etter aksjonene hver kveld, samt den omfattende
løpeseddelutdelinga hver morgen. Dette førte til at hundreder av nye mot-
standere fikk forståelse for riktigheten av den militante linja i løpet av selve
aksjonen. Samtidig fikk flere tusener av tidligere passive EEC-motstandere
øynene opp for alvoret i situasjonen, ikke minst gjennom den kraftige debatten
aksjonen utløste i hele byen. Dette siste kunne sikkert vært gjort bedre gjennom
å bruke mere krefter på særegent lokalarbeid, personlig agitasjon og mobilisering
og lokalt støttearbeid for aksjonen i fagforeninger, skoleklasser, elevsamfunn og
div. organisasjoner mm.

Vi marxist-leninister må ta vår del av ansvaret for svikt på dette området gjen-
nom at store deler av lokalapparatet knapt nok fungerte aktivt under aksjonene,
mens alle krefter ble kastet inn i det sentrale arbeidet og apparatet.

Likevel utviklet mellomlaga seg i hovedsak bra, bl.a. var det lett å se dette for
alle som gikk å bevege seg rundt blant tilskuerne utenfor kinoen - der var det
ytterst få som lot seg rive med av det lille hylekoret av reaksjonære, hovedsak-
lig rekruttert fra byens handelsborgerskap, som sto der og besvarte de taktfaste
"Kamp mot EEC"-ropene med "avsky, avsky, avsky, avsky" fordi de ikke turte
rope "Ja til EF" e.l. . . . Konklusjon: Middelmassens hengivenhet og oppslutning
om AKMED ble styrket ved siden av at AKMEDs politikk, særlig 5-punktsprogram-
met står sterkere i brede kretser, ikke minst oppfordringa om politisk streik.

Høyrefløyen besto av de som i ord sa seg å være imot filmen, men som i praksis
la like stor vekt på å bekjempe aksjonen som å arbeide mot filmen. La oss slå
fast at høyrefløyen, som hadde de fire nevnte organisasjonene som kjerner, led
nederlag på den politiske fronten idet deres naive parlamentariske linje fikk et
hardt skudd for baugen. Videre var det først og fremst deres egen oppførsel og
utspill som bidro til å isolere dem for nye store deler av massen av EEC-mot-
standere.

Imidlertid er et klart at aksjonen smaltidig bidro til å sveise disse samt en del
enkeltpersoner og smågrupperinger sammen. Særlig tille var det at Unge Venstre
havnet i denne båsen. Det er klart at ikke alle som samlet seg som ei høyrefløy
ved denne anledningen har noen naturlig plass der. Vi må ta vår del av ansvaret
for at motstanden mot filmen ikke ble organisert på flere nivåer, slik at noen av
de som nå vaklet over til høyre kunne blitt trukket med på et minimumsgrunnlag.
I hovedsak er det i alle fall helt klart at høyrefløyen var meget isolert - ikke klarte
de å mobilisere andre organisasjoner rundt seg og like lite klarte de å drive noe
arbeid for å vinne massene for sin linje.

Dermed kan vi etter denne korte analysen slå fast at alle de tre tidligere nevnte

kravene til riktig taktikk ble tilfredsstillt under aksjonen; fronten mot EEC ble som helhet avgjort styrket.

"Men folk har ringt til vårt kontor og forbannet aksjonene, enkelte har til og med truet med å melde seg ut av Folkebevegelsen", sier bekymrede røster i FB-ledelsen. Bak bekymringen skjuler det seg en hellig overbevisning om at for hver mann og kvinne som ringte, forekom det hundreder av andre som tenkte det samme, men som ikke orket bryet med å ringe. Det siste har nå vi vår store tvil om.

Når det likevel utvilsomt var tilfelle at noen få ringte eller protesterte på annen måte, ja, så gir vel ikke det uttrykk for stort annet enn at det fins EEC-motstandere som står for ei vesentlig annen motstandslinje enn den som kom til uttrykk under kinoaksjonen. Disse prøver naturlig nok å gjøre si linje til retningssgivende for FB, bl.a. gjennom å utøve indre press, i dummest fall gjennom å true med at de ellers kan komme til å bli EEC-tilhengere. Dette fins det altså noen som skjelder for, og de mener at dette må veie tyngre enn den helhetsoppsummeringa av aksjonen vi har gitt ovenfor. (?)

Det gjenstår et par spørsmål til slutt som må avklares: Var det riktig fra starten av å fastlegge en bestemt dag som klimaks (D-dag). Og for det andre, burde vi ikke ha stormet inngangen også siste dag (torsdag)?

Vi har diskutert og oppsummet disse sakene, og vi har kommet fram til at det var taktisk meget riktig helt fra starten av å beramme en bestemt dag som D-dag. (I dette tilfelle onsdag.) D-dag er den dagen da vi skal seire, mens de andre dagene i større grad skal nyttes til kraftige opptrappingsaksjoner.

Svakheten var at vi hadde en for dårlig diskusjon på hvordan det skulle kjempes hardt og militant mot filmen på opptrappingsdagene uten at dette nødvendigvis fikk karakter av D-dag. De første dagene (særlig tirsdag) fikk derfor delvis et tilsnitt som minnet om "mislykket D-dag" selv om de i all hovedsak representerte vellykka aksjoner. For det andre var det en avgjørende svakhet at D-dagen var for dårlig planlagt militært slik at vi ikke vant full seier på onsdag gjennom å sperre inngangen gjennom lengre tid, slik vi hadde stilt oss som mål. Ved større militær kyndighet hadde dette vært fullt ut mulig fordi vi både var nok folk som var innstilt på å kjempe og fordi aksjonene sto sterkt politisk i mas-sene ute i byen. (P.g.a. dyktig opplysningsarbeide fra vår side samtidig som nesten ingen hadde hetset noe særlig, verken de reaksjonære eller ultrahøyre i fronten.)

Vi mener imidlertid at det var fullt ut riktig å ikke kjøre militant den siste dagen, ut fra:

- a. den progressive delen av fronten var ikke konsolidert på militant linje den dagen. Det hadde ikke vært propagandert for det, og mange var offer for den feilaktige tanken at det prinsipielt (?) var galt å lage militant aksjon siden det likevel var siste forestilling. Det var derfor stor fare for at vi ville blitt for få ved en eventuell storm.

- b. Mellomlaga i fronten vakla meget sterkt på spørsmålet om storm, og ville antagelig for en stor dels vedkommende blitt presset over til høyrefløyen ved en eventuell storm av inngangen. Riktignok ville sikkert en vellykka aksjon overbevist mange av disse tvilerne om at de hadde tatt feil. Men for det første tror vi slett ikke alle ville bøyd seg for et slikt argument, og for det andre var det som sagt slett ikke sikkert at en storm ville blitt så værlig vellykket akkurat denne dagen.
- c. Ultra-høyrefløya i fronten hadde endelig fått rottet seg sammen til kamp mot aksjonen. De var ikke splittet, og vi hadde beklageligvis ikke noen opplegg for å nøytralisere dem, og aksjon ville gitt dem vann på mølla.

Alt i alt viser dette at det var flere forhold innen alle tre deler av fronten som ville bidratt til å gi en eventuell storm av inngangen på torsdag en sekterisk uttravensre karakter. Vi gjenntar at kriteriene på hvorvidt en aksjon er riktig eller ikke, er om den bidrar til å utvikle de progressive, trekke mellomlaga over til venstre samt isolere, splitte og nøytralisere ultrahøyre. Alle disse tre kriteriene (dels med unntak av det siste) var til stede de første dagene aksjon pågikk, men mye taler for at storm den siste dagen kunne gitt resultater som brøt med alle tre kriterier.

Dette betyr sjølsagt ikke at det fra vårt synspunkt ikke var ønskelig med aksjon siste dagen – det betyr bare at vi ikke hadde anvendt en taktikk i forberedelsene som hadde skapt en tilstrekkelig gunstig situasjon for militant aksjon denne dagen.

etterord i april

1. Nok en kinosjef

2. påskedag ble "Marikens bryllup" satt opp i Oslo uten forfilm....I sakens anledning uttalte byens reaksjonære kinosjef, hr. Engh til Dagbladet at forfilmen var fjernet fordi "Det har vært enighet mellom distributørene og oss om "Marikens bryllup ikke trenger forfilm i Oslo. Folk kommer for å more seg." Slik fant altså Oslos kinosjef det opportunt å uttale seg etter at aksjonene i Trondheim og protester fra andre steder hadde funnet sted, mens han før aksjonen i Trondheim forsvarte oppsettinga av den samme forfilm i varme ordelag i det samme Dagbladet. Krefte som står bak kinosjefen og trekker i trådene i slike saker har altså fått nok og har gitt seg! Filmen "Vi ere en nasjon" er i hovedsak stoppet! – Det nytter å kjempe!

2. Politiet

Samtidig driver ca. 10 etterforskere ved Trondheim Politikammer og setter sammen puslespillet etter alle forhørene av "kriminelle EEC-motstandere" som de

gjennomførte i løpet av mars. Folk som er blitt avhørt er blitt konfrontert med de merkeligste forklaringer som tilstedeværende SIPO og kriminalpoliti har avgitt så som "Observert i de bakre rekker hvorfra han diskret ledet og organiserte demonstrantene". ... Syndebukker skal tydeligvis frambringes, og vi må derfor være beredt til å sette i gang støtte- og protestaksjoner hvis politiet skulle være så rabiante at de valgte å "statuere eksempel" gjennom å straffe noen av deltakeme fra aksjonen!

EEC-motstandene

Og mens politiet klør seg i hodet og lurer på hvordan de skal få ram på noen av EEC-motstandene, pågår forberedelsene til neste massemobilisering for fullt. 1. mai står for døra og EEC står sentralt. Kinoaksjonene lærte oss at samling av store folkemasser i gatene under de riktige parolene er et mektig politisk kampmiddel.

Derfor: Slutt opp om Rød Arbeiderfront-komité enes forberedelser til 1. mai.
La Rød Arbeiderfront dominere arbeiderklassens kampdag 1972!

Særlig siste dag samlet det seg mange mennesker på begge sidene av gata utafor kinoen. De vel 2000 tilskuerne støttet massivt opp om aksjonen.

KAMPEN MOT EEC GÅR NÅ INN I EN AVGJØRENDE FASE !

I vår vil den herskende klasse mobilisere alle sine politiske ressurser og store deler av de økonomiske med, for å tvinge gjennom ferden mot Brussel.

I første rekke må monopolborgerskapet prøve å tvinge dette fram med et visst skinn av demokrati. Bordet fanger, folkeavstemninger er lovt og en unnløstelse med å holde den vil reise en proteststorm som ingen kan ane rekkevidden av. Selv om situasjonen for monopolkapitalen for øyeblikket er langt fra lys når det gjelder å mobilisere et flertall for EEC-medlemskap, så er det klart at den sikter mot det som et mål.

Et mindre mål for finansoligarkiet må være å skape et så uklart utfall som mulig. Her kan tukling med avstemningsgrunnlaget opplagt komme på tale. Med en slik utgangsposisjon for stortingsbehandlingen har de fortsatt mulighet til å sikre medlemskap ved »demokratisk parlamentarisk vis». Det er mange måter å presse stortingsmenn på . . . Går ingen av disse målsettingene i oppfyllelse, så blir herskerne enten nødt til å vente en tid med et nytt framstøt eller forsøke et mer eller mindre regulært kupp. Det ville være en ytterst farlig handling for monopolkapitalen og kunne gi

støtet til kamper landet ikke har sett maken til.

Stilt overfor disse perspektivene må monopolkapitalen søke å snu opinionen.

Europabevegelsens tåpelige annonser er et slikt forsøk. Vi tror de er lette å vende mot EEC-tilhengerne sjøl, med all den forakt for folket som annonsene viser.

Det virkelig farlige framstøtet har ELKEM gått i spissen for. Brev til bedriftens ansatte om at deres arbeidsplasser er truet og mange kan risikere oppsigelser dersom det ikke blir EEC-medlemskap.

Hvorfor er dette så farlig?

Jo, fordi det samsvarer fullt og helt med den mest reaksjonære klassesamarbeidslinjen som er blitt kjørt ut i arbeiderklassen i årevis fra sosialdemokrater, reformister og revisjonister: »Sammen med bedriften må vi trygge arbeidsplassene.» På Karmøy gikk resultatene av denne ideologien nylig så langt at arbeiderne gikk med på lønnsnedslag for å trygge arbeidsplassene». Deretter la ledelsen ned bedriften!

Det er dette våpenet sosialdemokrater og ikke minst revisjonister bruker mot kamplinja, mot å stille harde krav osv. Og det virker mange steder. Enkelte steder samarbeides det til og med om hvem innskrenkningene skal gå ut over, »for å

trygge arbeidsplassene». Ja, systematisk som det er agitert for denne forræderske linja bør det ikke forundre noen om sosialdemokrater/revisjonister en dag begynner å stemme for økte militærbevilgninger »for å trygge arbeidsplassene» i våpenindustrien.

Mange revisjonister og sosialdemokrater som i dag befinner seg innafor enhetsfronten mot EEC har kjørt ut, og kjører fortsatt ut det råtne omkvedet om »å trygge arbeidsplassene i samarbeid med bedriften». Nå kan det komme til å vise seg at de har plantet en trojansk hest i arbeiderklassen.

På grunn av årelang påvirkning fra slike ideer kan en del arbeidere bli vettskremt på grunn av truslene, og plutselig ikke se noen annen vei enn å gi opp motstanden mot EEC.

Derfor må vi ta tonene fra ELKEM alvorlig, ikke minst fordi monopoler med en slik størrelsesorden (og dessuten med visse behov for innskrenkninger i en del av drifta) er i stand til å gjøre reine demonstrasjonsoppsigelser. (»Våre investorer trekker ut kapitalen fordi de frykter utrygge markedsutsikter dersom Norge ikke blir medlem av EEC.»)

KAMPLINJA ER ARBEIDER- KLASSENS ENESTE SVAR PÅ SLIKE TRUSLER

I lys av truslene fra ELKEM, Thune og andre trer SFs linje for EEC-motstanden fram med sitt sanne, svarte ansikt. Slik den er presentert i Orientering går den i all korthet ut på at kamplinja er farlig for EEC-motstanden. Kamplinja kan skremme »marginalgruppene». Nå gjelder det å være ansvarlige og snille fram til folkeavstemninga . . .

SF ser med andre ord ikke dialektikken i utviklinga. De tror at det bare er å samle en større og større haug med motstandere. De skjønner ikke at staten og monopolkapitalen også er i stand til å spille på motsigelser og kanskje endre hold-

ninga til en del av de som i dag allerede er EEC-motstandere.

Å legge ned våpnene og bli »snille» nå som fienden spiller opp med det tunge artilleriet, ville være skjebnesvangert. Mer enn noe annet trenger arbeiderklassen og folket nå gang på gang å bygge opp og manifestere sin styrke. Gjennom truselen om oppsigelser har monopolkapitalen sjølgitt en meget god grunn til nettopp å velge streik som demonstrasjonsform. En storstreik mot EEC vil styrke moralen hos de svake motstanderne og den vil kunne vinne over tvilerne.

BEKJEMP EEC, BEKJEMP IMPERIALISMEN !

USAs totale dominans i Vest-Europa etter siste krig gjorde det lettere for mange folk å gå på teorien om »superimperialismen» — dvs. den imperialismen som er blitt så sterk og omfattende at den har blitt i stand til å undertrykke motsigelsene i det imperialistiske systemet med fredelig midler. USAs talsmann presenterte det tjuende århundre som »det amerikanske århundre». I dag står USA med en alvorlig svekket posisjon, men landet er fortsatt den ledende imperialistiske makta sammen med Sovjet. Det er med andre ord ingen grunn til å avtrappe kampen mot USA, men tvert om skjerpe den.

Det er imidlertid viktig å skjønne betydninga av de endringene som har skjedd i Vest-Europa, fordi de vil få innvirkning på utviklinga i hele verden og spesielt fordi de virker kraftig inn på situasjonen for det norske folket.

Lenin påviste at teorien om »superimperialismen» var noe supernonsens. Tida fra 1945 til i dag har bekreftet hans analyse. I boka »Imperialismen, kapitalismens høyeste stadium», skriver han om hvilke særtrekk som karakteriserer vår epoke. Han summerer dem i følgende fem punkter:

- 1) konsentrasjonen av produksjon og kapital i monopoler som spiller den avgjørende rollen i det økonomiske liv.
- 2) sammensmeltinga av bank- og industrikapital til finanskapital og et finansoligarki,
- 3) kapitaleksporten som atskilt fra vareeksporten spiller en svært viktig rolle,
- 4) etablering av internasjonale monopolkapitalistiske konserner, som deler verden seg imellom, og
- 5) den territoriale oppdelinga av verden mellom de største kapitalistiske maktene er avslutta.

Han understreker at disse særtrekka ikke har dempet, men skjerpet motsigelsene i verden, og at ujamnheten i utviklinga av de ulike imperialistiske landa stadig vil utløse nye kriser og kriger. For sjøl om verden er oppdelt, vil nye ujamnheter føre til nye krav om nyoppdeling. Og hvilke midler foruten krig kan tenkes under kapitalismen til å løse slike spørsmål?

Ujamnheten utvides, motsigelsene skjerpes

I 1947 hadde USA ca. 32 % av verdens eksportvolum, Vest-Tyskland hadde 0,5 %. I dag er tallene ca. 15 % og ca. 13 %. Hvis vi legger sammen eksporttallene for alle EEC-landa pluss Storbritannia og sam-

menlikner dem med USAs, ser bildet i dag slik ut: EEC pluss UK – 76,1 millioner dollar. USA

Årlig produksjon:

Sement (mill tonn)
Stål – » –
Råjern – » –
Skip mill.br.tonn
Bensin (mill tonn)
Tunge oljer: – » –

33,6 mill. Om vi i tillegg sammenlikner tallene for nøkkelindustri, får vi:

EEC-UK: 112,2	USA: 68,8
EEC-UK: 121,3	USA: 119,3
EEC-UK: 82,3	USA: 82,9
EEC-UK: 3,6	USA: 0,4
EEC-UK: 53,7	USA: 227,4
EEC-UK: 279,7	USA: 157,8

Med andre ord: EEC vil med tilslutning fra Storbritannia blir en økonomisk enhet som på mange områder kan måle seg med eller overgå USA! Likevel er det USA som behersker de fleste råvarekildene, det er USA som har størst militær og politisk kontroll, og USAs monopoler og storbanker har det avgjørende ordet i de fleste undertrykte områdene.

Denne motsigelsen er uttrykket for motsigelsene i den vestlige imperialismen i dag. Den er framkalt av den ujamne utviklinga, og har allerede ført til sju dollarkriser på tre år, amerikansk importavgift og forberedelse av straffetiltak mot USA fra EECs side.

EEC vil stadig kraftigere kreve Lebensraum og USA vil ikke kunne gå med på virkelig avgjørende endringer i den territoriale oppdelinga.

Sovjets rolle

Sovjet er verdens største kolonimakt i dag og søker på ulike måter

å utbygge sitt imperium på bekostning av de andre imperialistene. Nå sist tok de et viktig stikk med »Bangla Desh» og pakt med India. De er for skjerpning av motsigelsen EEC–USA, hjelper den vest-tyske imperialismen med økonomiske fordeler. (Alle-europeisk sikkerhetspakt skal bygge opp om dette.) Den vil imidlertid også komme i skjerpet konflikt med EEC ettersom »Felleskapets» Drang nach Osten virkelig melder seg for alvor. Og de vil ikke på noen måte la seg frivillig detronisere som supermakt.

Forøvrig vil vi i denne artikkelen ikke forsøke å gå i dybden når det gjelder de svarte herskerne i Kreml og deres ekspansjons- og aggresjonspolitikk.

Hva hindrer EEC fra å bli supermakt?

Ennå mangler det noe på at EEC pluss UK har innhentet USAs økonomiske forsprang. Men det hentes raskt inn, og på enkelte områder er forholdet alt snudd.

Hva er da EECs grunnleggende svakhet i forhold til USA?

Her må vi huske Maos tese: Politisk makt springer ut av geværlopet. USA har flere våpen, større militær styrke enn EEC og UK. USA har troppestyrker på europeisk jord. USA er den største atommakta. USA er en stat.

EEC har ingen felles hær, EEC har ingen militære enheter på amerikansk jord. EEC er ennå ingen virkelig atommakt. EEC er ingen stat.

Før EEC har løst disse spørsmålene er EEC ute av stand til å innta den plassen som særlig tyske industrimagnater krever, nemlig rollen som supermakt.

Europastaten kommer!

For å løse de motsigelsene som er oppstått mellom utviklinga av produktivkrefter og kapitalakkumulasjon på den ene sida og oppdelinga av verden i koloniale områder og »innflytelsessfærer» på den andre sida, må EEC løse spørsmålet om Europastat. For de førende krefte i EEC er ikke spørsmålet: Europastat eller ikke? men Europastat eller undergang?

Eksempel: USA kontrollerer i dag direkte eller indirekte mesteparten av verdens oljeutvinning. EEC og UK derimot kontrollerer så godt som ingenting når det gjelder oljekilder. Dersom USA og Sovjet blokkerte EEC og UK, ville mesteparten

av industrien i Sentral-Europa stå stille før tre måneder var gått. EEC må simpelthen ha militær og politisk styrke til å slakke dette kvelertaket. Europastat blir løsningen.

Det er på denne bakgrunnen vi må se Wernerplanen og Davignon-rapporten og planene om Europahær. EEC-området skal snekres sammen til en økonomisk, politisk og militær union, for siden å bli en stat.

På en eller annen måte må EEC også få fjernet USA-troppene fra sitt eget område.

Når det gjelder sjøve væpenstyrken, er det bare et tidsspørsmål når den blir bygd opp til USAs nivå. Med en stålindustri som overgår USAs, vil det først og fremst være et spørsmål om en beslutning i EEC-kommisjonen eller andre organer. Tallene for skipsindustrien peker også i retning av at en Europa-marine raskt kan bygges opp når tida er moden. Med en folke mengde som er på 230 mill. mennesker (mot USAs 200) skulle heller ikke bemanninga av en millionarme by på grunnleggende problemer.

Når »ansvarlige» politikere i Norge prøver å tåkelegge spørsmålet om Europastat og Europahær taler de mot bedre vitende. Imperialismens logikk vil tvinge fram disse tingene.

Etter ti – femten år til håper EEC-politikerne gjennom disse tiltakene å bygge opp et imperium fra

Svalbard til Cape Town. Flere afrikanske stater er alt assosiert til EEC og med en økonomisk union og opprettelsen av et fåtall europeiske storbanker vil EECs bankimperialisme stå sterkere reint økonomisk enn den tilsvarende amerikanske i Afrika. Men er det noen som tror at USA frivillig lar seg tvinge ut av to kontinenter? En ny imperialistisk krig er ingen usannsynlighet.

**Enten vil revolusjonen forhindre
krigen
eller så vil krigen føre til
revolusjon.**

Bare en ting kan på lang sikt forhindre den neste krigen. Det er revolusjon. Dersom det blir revolusjon f. eks. i Frankrike, så vil det alvorlig hindre EECs ekspansjonsplaner. Dersom det blir revolusjon i f. eks. Japan, vil det kunne utsette krigen, fordi de rovgriske imperialistene da vil dempe motsigelsene innbyrdes ved å dele restene av Japans imperium mellom seg. Revolusjoner i alle de imperialistiske hovedlandene vil forhindre krigen for godt og føre verden inn i en helt ny æra. Om krigen skulle komme først vil den føre til utbrudd av revolusjoner i flere imperialistiske land og andre områder, og kanskje vil revolusjonen da gravlegge imperialismen for godt.

Vi kommunister frykter derfor ikke krigen – vi ønsker å forhindre

den. Derfor blir spørsmålet om revolusjon, også i Norge enda mer brennende.

**Hva blir Norges plass i
dette bildet?**

Ved hjelp av Marshall-hjelp og NATO sikret USA seg etter 1945 Norge som en del av sin innflytelsesfære, på bekostning av britisk imperialism og sjølsagt på bekostning av tysk imperialism.

Vest-Tyskland, som er EECs desidert mest ekspansive makt, og den mest innflytelsesrike, har ennå i dag små økonomiske interesser i Norge.

Norsk medlemskap vil bidra avgjørende for å føre Norge over fra amerikansk til vest-tysk dominans. Det vil ikke slutføre prosessen, snarere innlede den, men det vil for Vest-Tyskland bety helt nye perspektiver for kontroll av Norge. Alliansen med EEC vil dessuten bety en kraftigere imperialistisk dominans enn den USA har utøvd. Perspektivene for Norge i de nærmeste tjue åra, er å bli provins i en Europa-stat. Det er vesensforskjellig fra situasjonen i dag.

Å forhindre norsk medlemskap blir dermed både et svært viktig forberedende ledd i den norske revolusjonen, og et bidrag til å kjempe mot krigen.

Derfor må vi som revolusjonære og sanne anti-imperialister være de mest prinsippfaste kjemperne mot EEC. Vi har vist takter til å leve

opp til denne prinsippfastheten, vi må i tida som kommer gjøre det enda mer kraftig, i revolusjonens interesse.

Men forhindring av EEC-medlemskap er bare det første skrittet og det løser ikke Norges problemer. Den norske herskerklassen vil måtte enten forsøke nye veier til EEC eller søke fastere økonomisk/politisk allianse med en av de andre imperialistmaktene. Norsk monopolkapital, kan ikke, sjøl om den

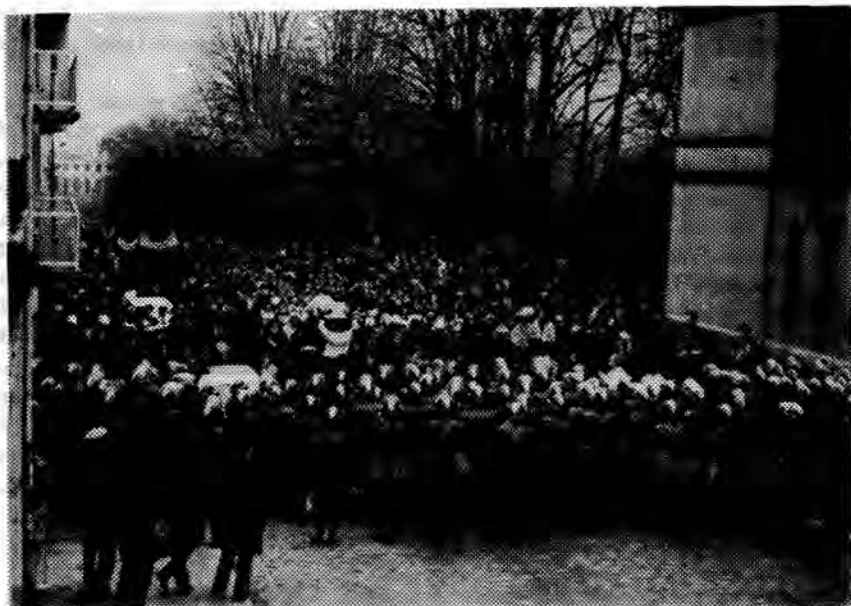
nok er imperialistisk, karre seg opp som en sjølstendig imperialistmakt. Ingen imperialistisk allianse tjener det norske folkets interesser, og Norge må bryte alle bånd med imperialismen. Denne oppgaven kan bare den sosialistiske revolusjonen løse, samtidig som den løser andre av det norske folkets grunnleggende problemer. Det er bare vi kommunister som er i stand til å gjøre en slik analyse. Vi representerer den folkelige bevegelsens framtid.

REVOLUSJONÆRE PERSPEKTIVER I KAMPEN MOT EEC !

Vi marxist-leninister ønsker å stå i spissen for arbeiderklassens og folkets kamp for revolusjon og sosialisme. Men idag er det kampen mot EEC, ikke revolusjonen, som står på dagsordenen. To spørsmål er da naturlig å stille: Har denne kampen en karakter som bidrar til å fremme den sosialistiske revolusjonen i Norge? Kan kampen mot EEC selv føre til revolusjonære slag og stormer?

Først må en ting være klart: Alle store folkelige kamper er ikke nødvendigvis revolusjonære. I de siste åra har de oftest ikke vært det her i Norge. En revolusjonær kamp stiller alltid på en eller annen måte, spørsmålet om statsmakta i brennpunktet. Når folk revolusjoneres skyldes det at deres tillit til det monopolkapitalistiske samfunnsystemet forsvinner, de ønsker en statsmakt kontrollert av arbeiderklassen og folket. Under revolusjonære aksjoner tar folket seg selv til rette, ofte på tvers av de »vanlige» politiske spillereglene.

I lys av dette er det riktig å si at f. eks. de store studentaksjonene for kompensasjon for momsens våren 1970 ikke var aksjoner av en revolusjonær karakter. De utviklet seg heller ikke så langt at de revolusjonerte studentmassenes bevissthet. Sauda-arbeidernes streik samme år hadde imidlertid klare revolusjonære perspektiver:

Paris, mai 1968.

Arbeiderne satte under streika viktige deler av den lokale statsadministrasjonen (kommunebyråkratiet) på sidelinja, organiserte selv forsyningspolitikk og velferdstiltak. Og de slo i resolusjonsvedtak fast at kapitalismen aldri kan sikre arbeidsfolks kår. Statens juridiske redskap, Arbeidsretten, ble også effektivt ignorert og lammet.

Langt klarere enn disse norske eksemplene er selvsagt maiopprøret i Frankrike 1968. Da gjorde store folkemasser opprør mot den gaullistiske statsmakta. I byen Nantes ble det opprettet et proletært diktatur. Over hele landet var bedrifter og statsadministrasjon lammet. Mai 1968 var en **revolusjonær storm**. At den ikke utviklet seg til en seierrik solsjalistisk revolusjon skyldes flere faktorer. Viktigst er nødvendigvis mangelen på en korrekt kommunistisk ledelse som utviklet kampen til et væpnet opprør mot staten. I stedet ble det de Gaulles militærstyrker, politisk støttet av revisjonistene, som tok over kontrollen.

En ny fase i klassekampen

La oss utifra dette gå løs på spørsmålet om EEC-kampen har en revolusjonær betydning. Jeg vil legge særlig vekt på følgende trekk ved den norske samfunnsutviklinga.

—Skjærpet kamp mellom de revolusjonære og reaksjonære klassene.

De revolusjonære klassene i Norge er arbeiderklassen, småborgerskapet på landsbygda og i kystdistriktene og småborgerskapet i byene. De reaksjonære klassene er utenlandsk imperialisme, monopolborgerskapet og storborgerskapet. På alle felter har kampen mellom folket og klassefienden blitt hardere. I kamp mot rasjonalisering, oppsigelser, helsefarlige arbeidsforhold, dyrtid og truselen om salg av Norges suverenitet til imperialistene har arbeiderklassen sagt et endelig farvel til 50-års reaksjonære classesamarbeidspolitik. Mellom monopolkapitalen og småborgerskapet på landsbygda er det nå åpent politisk brudd. Regjeringskoalisjonen mellom monopolkapitalen og landsbygdas småborgerskap sprakk på grunn av EEC-saka, med dunder og brak våren 1971. Den skjerpete motsigelsen mellom monopolkapital og folket har også gitt seg kraftige utslag i ungdomsmassenes rekker, stadig større lag av arbeiderungdom, elever og studenter vender seg idag mot EEC og statsmaktas politikk.

—Økt enhet i folkets rekker.

En viktig faktor i monopolkapitalens politikk er å splitte det arbeidende folket. Bøndene er for Håkon Lie »arbeiderklassens hovedfiende». Men hovedtendensen går idag mot slike framstøt. Både på landsbygda og i fabrikkene oppleves kampfelleskapet mot EEC som en overordnet ting. På samme måte har også det tradisjonelle kjøret på »generasjonskonflikten» som hovedmotsigelsen i samfunnet spilt fallitt. De studerendes kamp blir også mer sett på som en del av folkets kamp enn for noen år tilbake. Denne enheten, dette kampfelleskapet, sveiser idag sammen de klassene og samfunnslaga som må stå i spissen for en sosialistisk revolusjon i vårt land.

—Fiendens reserver skrumper inn.

Skal det monopolkapitalistisk diktaturet få en akseptabel maske må det ha talsmenn i mange politiske leire. Det må forsvares av »ledere» som har røtter og en viss tillit i ulike lag av folket. Idag blir denne politiske reserven skrøpeligere og skrøpeligere. Tidligere USA-orienterte, reaksjonære Senterparti-folk lar seg ikke mobilisere for »Europa-tanken» og Vest-Tyskland.

En rekke **kristelige** ledere, som i årevis har solgt monopolkapitalens opium, lar seg nå vanskelig mobilisere, jfr. Bondevik og Korvald. Og mellomskiktet i fagforeningene, dvs. deler av arbeideraristokratiet, går i stor utstrekning **mot** medlemskap. Monopolkapitalen og statsmakta får færre og færre talsmenn og allierte for sin politikk.

—Sosialdemokratiets politiske lederskap vakler.

Den viktigste »reserven» for den herskende klassen har i årevis vært høyre-sosialdemokratene i IO og DNA. Der tsaren brukte presteskabet til å underkue massene, der har imperialismen nyttet seg av arbeideraristokratiets øverste, sosialdemokratiske skikt. I årtier har dette bidratt til å lamme arbeidsfolks politiske kamp. Nå vendes bildet. AUF har nesten samlet brutt med DNA-ledelsen. En stor del av »mellommennene» i fagbevegelsen har som nevnt forlatt faderhuset. Opprettelsen av »Arbeiderbevegelsens informasjonskomite mot EEC» styrker denne opposisjonen organisatorisk. Samtidig bidro Folkebevegelsens faglige konferanse til å etablere en landsomfattende faglig opposisjon mot LO-ledelsens politikk

—Kraftig politisering av massene.

Kampen mot EEC har på en rekke måter endret folks måte å **tenke** på endret deres innstilling til samfunnsutviklinga. Det som folk flest før var **imot** f. eks. tvangsraflytting og rasjonalisering, men som mange trodde var et »nødvendig, uomgjengelig onde», ser nå alle er et **resultat av monopolkapitalens og statens politikk**. Folk ser at EEC dreier seg om den **politiske suvereniteten**, om framtida for landet og folket. Stådig flere blir sjøl direkte involvert i denne klassekampen mot monopolene. De fleste arbeidsfolk innser nå også at statsapparatet tjener den **herskende klassen**. De krever et brudd med den politikken som staten fører. Men ennå nærer mange store illusjoner om militærets rolle og de parlamentariske organenes demokratiske karakter. Tendensen er likevel klar: mistilliten til statsmakta øker, massenes bevissthet **politiseres og revolusjoneres**.

—Enhetsfronten mot imperialismen er en realitet.

Formann Mao har slått fast at revolusjonen ikke kan lykkes uten et parti, en hær og en **enhetsfront av de revolusjonære klassene**. Kimen til en slik enhetsfront har vi lenge hatt i Norge. Men først gjennom EEC-kampen har den fått en kraft og en bredde som virkelig truer monopolkapitalens politikk.

Denne enhetsfronten består idag av et utall av fronter, interesseorganisasjoner og aksjonsenheter. Den tar sitt utgangspunkt i en rekke forskjellige saker, fra solidaritet med Indo-Kinas kjempende folk til aksjon mot nedleggelse av trikken i Oslo. Men først og fremst gjennom fagforeningenes og klubbenes, fisker- og bondeorganisasjonenes EEC-motstand har de breie lag av folket virkelig blitt aktivt trukket med. Denne enhetsfronten har også skapt sine egne organisasjoner: Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen. Denne storstilte **organiseringa** av de folkelige kreftene vil bety mye for framtidens revolusjonære massearbeid.

—**ML-bevegelsen har blitt kraftig styrket.**

For 2 år tilbake var den norske ml-bevegelsen begrenset til et »ungdomsparti» og en studie- og propagandaorganisasjon for »de eldre». Idag har vi en enhetlig partibyggende organisasjon og et ungdomsforbund som forbereder seg på omdanninga til en kommunistisk **masseorganisasjon** for ungdom. Seinst ved utgangen av 1973 vil det være skapt et nytt, kommunistisk parti og en rekke masseorganisasjoner som er nært knyttet til partiet: for ungdommen kvinnene og barna. Denne raske utviklinga av de revolusjonære marxist-leninistiske kreftene skyldes nettopp at vi i de sakene som idag »rører massenes hjerte» har stått fram med en kommunistisk linje og politikk.

Denne oppsummeringa leder oss nødvendigvis fram til en konklusjon: **Kampen mot norsk medlemskap i EEC har ført klassekampen i Norge inn i en ny fase — opp på et langt høyere nivå enn åra før. Idag har denne kampen ikke en direkte revolusjonær karakter. Men den har ført og fører til en rekke endringer i samfunnet og politikken som styrker muligheten for en seierrik norsk revolusjon. Derfor er det alt nå klart at EEC-kampen har revolusjonære perspektiver.**

Kan EEC-kampen utløse revolusjonære stormer?

Dette er det andre spørsmålet vi må besvare. To saker er da viktig å ta med i betraktning:

—**Krisa i imperialismen truer Norge.**

Nesten hele Vest-Europa er nå inne i ei alvorlig økonomisk krise. I Sverige og England er det massearbeidsløshet, i det økonomiske »vidunder»-landet Vest-Tyskland er den raskt stigende. Rundt om i verden har imperialist-

maktene støtt på økende vanskeligheter. Land etter land frigjør seg fra imperialist-statenes politiske, økonomiske og militære undertrykkelse. Krisen i imperialismen er også ei djup politisk krise. Foreløpig har Norge ikke fått føle denne krisen fullt og helt på kroppen. Men tendensene er klare: økende arbeidsløshet på grunn av konkurser og innskrenkninger, dyrtid og harde angrep på lønningene. For monopolkapitalen og statsmakta er derfor situasjonen ytterst alvorlig. EEC har allerede stilt deres politiske herredømme på en hard prøve. Kommer en økonomisk krise på toppen, vil »velferds-masken» revne for godt. En herskende klasse som ikke klarer å sikre selv de mest elementære behov i folket vil heller ikke kunne håpe på dets tillit. Eksemplene fra dagens Vest-Europa, bl. a. England, viser at arbeiderklassen da er villig til å sette hardt mot hardt.

—EEC-kampen slutter ikke med folkeavstemninga!

Tre muligheter finnes grovt sett, etter folkeavstemninga:

Flertall mot EEC — mer enn 38 stortingsmenn godtar dette og regjeringa må bøye av. En slik situasjon er ennå den mest sannsynlige. Den vil kunne skape en regjeringsskifte. Og den legger grunnlaget for direkte offensive aksjoner fra arbeiderklassen og folkets side krav om forbud mot utenlandsk oppkjøp av norsk eiendom og industri, okkupasjon og krav om statlig overtakelse eller driftsgaranti ved bedriftsnedleggelse, krav om gjeldsinnfrielse for småbrukere og fiskere osv.

»Usikkert valgresultat» — taskenspill i Storting og regjering for å få brakt medlemskap raskt i havn. Skjer dette vil det også være et godt grunnlag for folkelige aksjoner. I en slik situasjon vil de sannsynligvis ta karakteren av et direkte opprør i landsomfattende målestokk mot regjeringa og staten. Storstreik, okkupasjoner og demonstrasjoner vil være innledende stikkord.

Flertall for EEC — både i folkeavstemning og mindre enn 38 mot i Storting. I de første ukene vil dette raskt skape defaitisme og pessimisme. Men Storbritannia viser at en slik situasjon raskt kan vendes. Regjeringa har nemlig enda ikke presentert hva det koster å komme inn. Den regninga vil sjokkere mange. I tillegg: Et stort antall politiske lovendringer må til for å oppnå medlemskap. Kampen mot EEC-medlemskapet vil altså fortsette fram til nyttår også i en slik situasjon. Skulle denne kampen tapes vil det være et stort nederlag for folket. De svakeste vil forlate enhetsfronten. Men grunnlaget vil da være lagt for år og årtiers folkelige kamp mot utenlandsk imperialisme og ny-kolonialisme.

Samtlige tre muligheter vil skjerpe motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen. De to første er både de mest sannsynlige og gunstige. Og vi bør da minnes det første punktet: at staten nettopp i denne situasjonen kan være inne i en økonomisk krise. Vi kommunister skal alltid være på vakt mot eventyrpolitikk og subjektiv revolusjonsromantikk. Men likefullt vil det være uansvarlig ikke alt nå ha følgende perspektiv klart:

Sluttfasen av EEC-kampen og krise i økonomien gir sammen et økonomisk og politisk grunnlag for masseaksjoner vi knapt kunne tenke oss omfanget av for noen år tilbake. Derfor må MLG ruste seg til å kunne stå i spissen for en slik revolusjonær storm mot regjeringa og staten!

Bitendensen er kriesamarbeid og fascifisering!

Når dette er sagt, er det på tide å slå fast de bitendensene i samfunnsutviklinga som kan bidra til å likvidere denne framgangen i folkets kamp.

For det første forsøker monopolkapitalen febrilsk å skremme arbeidsfolk til ro. Utenfor EEC vil arbeidsplassene måtte nedlegges, skrev ELKEM til sine ansatte. Forlanger dere lønnspålegg går bedriften konk er lønnsoppgjørsmelodien. Denne reaksjonære klassesamarbeidsideologien har solide røtter i norsk fagbevegelse. »Sammen med bedriften skal vi trygge arbeidsplassene» heter det. Pro-EEC-vedtaket fra Årdal viser at »krise-samarbeidet» må tas ytterst alvorlig.

For det andre prøver reaksjonære å lamme motstandskampen med en tiltakende fascifisering: Hetsen mot lærerne og elevene på Apalløkkka, sensuren i NRK, Gjerdes mislykkete forsøk på å stanse EEC-avstemninga, suspenseringa av marxist-leninister fra enkelte klubber i Oslo p. g. a. lagsavisene. Slike angrep er stort sett møtt med motstand. Men de har også stor virkning på enkelte fordi høyre-elementer i anti-EEC-fronten sjøl støtter dem. Jfr. FB-ledelsens hets mot politisk streik og andre aksjoner i fjor høst.

Endelig: kampen mot EEC fører ikke bare til oppsving for de revolusjonære, for marxist-leninistene. Kontra-revolusjonære som idag taktisk støtter folkets motstandskamp har også stor framgang: SF vokser på gallupen, Senterpartiet får økt oppslutning, tilogmed revisjonistene har et visst oppsving.

Hvis vi er oppmerksomme på disse bitendensene i utviklinga og bekjemper den med resultater, vil EEC-kampem bli et kraftig sprang framover i kampen for revolusjon og sosialisme.

Revolusjon er hovedtendensen i verden idag!

**MLGs forslag til
MINIMUMSPROGRAM FOR KAMPEN MOT EEC VÅREN 1972**

1. FORSVAR NORSK SUVERENITET – NEI TIL SALG AV NORGE!

- til kamp mot forlovelsespakt og andre politiske EEC-forberedelser!
- la forsvar av norsk suverenitet mot den imperialistiske blokken EEC gjennomsyre all opplysningsvirksomhet, alle aksjoner og demonstrasjoner!
- Fram til folkeavstemning og Stortingsbehandling må dette være EEC-kampens grunnleggende parole!

2. EEC TRUER ALLE ARBEIDSPLASSE – OGSÅ DIN!

- avslør EEC-tilhengernes taktiske hovedframstøt om at »bare EEC kan trygge arbeidsplassene».
- vis at EEC betyr innskrenket råderett over alle arbeidsplasser.
- vis at EECs harde strukturrasjonalisering vil ramme lavtlønnsindustrien, med mange kvinnelige ansatte, spesielt hardt.
- vis at EECs storkonsernpolitikk også rammer funksjonærene i form av oppsigelser og hardere arbeidspress!
- avslør storbankenes gambling med dagens arbeidsplasser!
- aktiviser EEC-motstanderne til å undersøke hva EEC-medlemskap vil bety for hans og hennes arbeidsplass!
- i vår må denne parolen bli motstandsbevegelsens taktiske hovedparole!

3. MOBILISER HUNDREDER, TUSENER OG TITUSENER I PRØVEVALG OM EEC!

- krev uravstemning i din interesseorganisasjon!
- arranger prøvevalg i bedrifter, boligstrøk, bygder og skoler!
- la grunnlaget for prøvevalget være ja eller nei til fullt medlemskap i EEC!

4. FORBERED OG GJENNOMFØR POLITISKE STREIKER OG KRAFTIGE AKSJONER MOT EEC!

- frem forslag om politiske streiker mot monopolkapitalens og regjeringas EEC-politikk i din fagforening!
- ta initiativet til bonde- og fiskeriaksjoner
- by og land, hand i hand: fram for felles distriktsdemonstrasjoner!
- legg særlig vekt på å markere EEC-motstanden ved følgende anledninger:
Stortingsbehandlinga i mars: La Brattefå se hva vi mener!
1. mai: La kampen mot EEC prege arbeiderklassens dag!
17. mai: Gjenreis nasjonaldagen som kampdag for norsk uavhengighet og suverenitet mot imperialismen!
7. juni: Fram for nye mektige folketog!

5. ORGANISER ALLE EEC-MOTSTANDERE!

- bygg ut Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og Folkebevegelsen!
- samordne EEC-arbeidet på alle plan, styrke enheten i motstandsbevegelsen!
- forsvar retten til organisert arbeid mot EEC på arbeidsplasser og skoler!

PRIS KR: 1,50.

besøk bokhandelen

OKTOBER!

DER FÅR DU KJØPT PROGRESSIVE

**plakater
bøker
plater
og mye annet**

Innherredsveien 23

Trykt i offset hos A/S PROTRYKK
Trondheim, april 1972